

Preszner Sándor

Fekete habok

Fiatalok a diszkrimináció

ellen

novellapályázat

Tizenegy múlt. A csillagok fénye ezüstre festi a fekete habokat, örvénylik a Tisza. Haragos hullámok ostromolják a betonpartot, távolban suhanó autók zaja. Mint szürke hegy, úgy magasodik fölém torz vasszerkezet, pillérei között zúg az ár, s süvít a szél.

Ez Szeged. Egy eldugott sarka a világnak, rónáktól ölelt kis zug. Itt zajlik mesém, mint a víz szokott. Egy fagyos történet magányról és éjszakáról.

– Hol is kezdjem?

In medias res.

Dél múlt. Kicsöngettek volna? Diákok végtelen hada vonul a hosszú folyosókon, szünet van egy neves szegedi gimnáziumban. Homályos utak rengetege, melyekről megannyi szürke terem nyílik. Odabent derű s nevetés hangja, de odébb, a vékony ablakon túl dühös robaj. Zuhog az eső, s tombol a vihar. Fekete felhők borítják az eget, eltakarva a világ elől a gyöngé napsugarakat.

Hangos a környék, a számtalan diákszáj egyszerre szól, s alig érteni a másik szavát. Bármily meglepő, a zord idő ellenére szinte mindenki mosolyog. Miért is ne? Itt a várva várt péntek, s az otthon meleg már mindenkit hazahív. Ám mint mindenhol az életben itt is akad kivétel, így mondanom sem kell, most is van olyan különc, aki inkább választja az iskolaudvar csendes magányát a termék hangzavara helyett.

Senki nem ismeri igazán, haja sötét, mint a lelke, melyet mindenki elől féltve takar. Évek óta egyedül van, mindenki látja, mindenki halja, de ő már nem érez semmit és senkit. Hisz nincs már mit érezzen, csak a magány maradt neki.

– Ismerik azt az érzést, kedves olvasóim, mikor a hideg cseppek átáztatják a hajukat? Érezték-e, hogy a jeges eső barát? Nem, sosem éreztek ilyet, mert önöknek van hová hazamenni egy viharos nap után. Van valakijük, aki hazavárja, van egy hely, ahol elbújhatnak a világ elől. Tudják... Eszerint történetem főszereplőjét maguk sem ismerik igazán. De nem magyarázom tovább, hisz szorít az idő.

Az árnyék lassan ballagott végig az üres udvaron, az eső áztatta haja az arcán tapadt. Hosszú fekete kabátot viselt, csak úgy pattogtak rajta az esőcseppek. Minden ruhája sötét volt, a fekete farmer és a szürke edzőcipő is kezdett átázni. Arca komor, és határozott volt ugyan, de mélyen, az álarc mögött az érző szív lapult. Kár, hogy ezt senki sem tudta meg előbb. Nem voltak szerettei, nem volt szerelme, nem volt, aki gyöngébb pillanataiban felrángassa az udvar jeges betonjáról. Az emberek eltávolodtak tőle, senki nem bízott meg benne. Mindenki bántotta, ha tudta, ő pedig csak túrt és túrt. Mit tehetett volna? Ha harcra került volna a sor,

akkor egyértelműen ő került volna ki győztesen, de soha senki sem ért hozzá. A szavak okozzák az igazán nagy sebeket...

– Ezért lett ilyen. Mint az unalmas kötelező olvasmányok romantikus főhősei? A nagyravágyók, trónbitorlók? Mint a nemes lovag, aki elnyeri méltó jutalmát? Nem! Inkább az ártó gonosz. A rettegett herceg, aki a király életére tör. Az ellenség, aki a mű végén egy végső párviadalban életét veszti.

Hangos csörömpölés hangzik, s a tanulók elégedetlenül mordulnak fel. Vége a szünetnek, indulni kell a következő órára. A fiú a lépcsők felé indul, a csengő kötelez. Vajon min gondolkodhat? Mi járhat a fejében? Annyira más, mint a többiek. Látszik rajta, hogy különc, a viselkedése, az öltözködése mind ezt mutatja. Mindene fekete, egyedül a szeme izzik csak a sötétben. Csontig hatoló tekintet az egyenes tincsek mögött.

Amint a lépcsőkhöz ér, valaki megmozdul a közelében.

– Takarodj innét! – kiált rá egy hang, melyet mintha észre sem venne, csak lépdel tovább.

– Nem is mer rád nézni, annyira fél. – Egyszerűen szánalmas. Szerencsétlen idióták. Itt cigiznek a lépcső előtt, mintha ez kiemelné őket a tömegből. – Hé, fattyú, hozzád beszélek. Fordulj ide, ha már jártatom a szám!

Fattyú? A szavak fájdalmasabbak minden sebnél. Az árny keze ökölbe szorult, ez az egyetlen szó, amit nem nyel le. Hirtelen megáll, majd hátrafordul. Lassan elindul a banda felé, akik meglepődtek az idegen reakcióján. Az alak megáll, egyetlen lépést választja el őket egymástól. Feszült pillanat, síri csönd ül az udvarra, csak a szűnni nem akaró eső kopogás hallatszik.

– Nem vagyok! – aztán mintha mi sem történt volna, megfordul, majd már indulna is. Ám ekkor az egyik fiú utána ugrik és megrántja a jobb vállát. Egyetlen szemvillanás alatt, az alak orron öklözi a támadóját, mire az tompa puffanással terül el a földön. A többiek meghátrálnak a nem mindennapi jelenet láttán. Vér szivárog a fiú orrából, az idegen pedig elindul felfelé a lépcsőn, ezúttal senki sem állja az útját.

Pár perccel később egy tanár nyit be órára, majd nevéen szólítja a különc fiút. Kihívhatja, majd szó nélkül mindketten indulnak el az igazgatói felé.

– Ebben az iskolában sosem fordult elő az ilyesmi, ezért ez az eset példaértékű lesz – kezdi a feszült beszélgetést az igazgató. – Halljam, ki a felelős a törött orrért? – szúrós tekintettel mered a kabátos alakra, a kérdés költői. Választ sem várva folytatja, s az órák telnek el kínos csöndben, a férfi kérdései után.

– Hát mit tegyek én veletek? Ne válaszoljatok! Már felhívtam a szüleiteket, úton vannak az iskola felé. Megtanuljátok a leckét – szavai elszálltak, s a sérült fiú bűnbánóan ül a

bársonyszékében, ám a kabátos alak csak meredten nézi az igazgatót. Állják egymást tekintetét, vánszorog az idő.

Közel fél órával később megérkeznek a szülők, s folytatódik a hosszú tárgyalás. Megszégyenült szülők, hosszas hegyi beszéd, úgy tűnik, ez a nap már csak ilyen.

A nap lemenőben, az utolsó diákok sétálnak ki a hatalmas iskolakapun. Már csak két autó áll a közeli parkolóban, s egy kisebb csapat közeledik a járművek felé. A sérült fiú édesapja határozottan bocsánatot kért gyermeke felelőtlen viselkedése miatt, ami nagyon is meglepő válasz volt az ő szájából. Úgy tűnik, az alma igenis messze esett a fájától.

Egy nő várja a fiát az iskola előtt, s idővel feltűnik a kapuban egy fekete kabát. Ez a mindent elrejtő ruhadarab most haragosan kavargó a fiú háta mögött, a szél süvít, s a fák ágai meg-megroppannak a viharban. Az anya elcsukló hangja vádlóbb, mint bármi. Könny csordul a szeméből, s a fiú meghunyászkodik anyja előtt.

– Csalódtam benned! – csak ennyit mond, s ez elég. Nincs már szükség több szóra, szörnyű pillanat.

Az anya beszáll a kocsiba, majd felnéz a fiára, aki csak lehajtja a fejét. A nő megvonja a vállát, majd elhajt. A kabátos alak csak áll ott, árnyék az éjszakában, s ver az eső.

Fájnak a jeges cseppek, mint megannyi hegyes tör, úgy szűrődnek a fiú testébe, hogy fokozzák szenvedését. Léptek halk zaja, dörgések robaja hallik, s a fiú ismét egyedül maradt.

Futásnak ered, s senki sem látja az arcán lecsorduló könnycseppeket. Már közel a cél, hol megpihen, a hely, ami mindig megnyugtatta.

– Az örvénylő Tisza partján álmok születnek, s buknak el örökre. Itt ér véget a szerencsétlen árnyék története is, mert hát tudják, kedves olvasóim, engem is szorít az idő. Be kell hát fejeznem, mindjárt éjfél s nekem még dolgom van. Felkanyarítom hát fekete kabátomat, s most búcsúzom. Jó éjszakát...

Éjfél múlt, üres a zajló Tiszának betonpartja. Az eső tovább zuhog, s csak egy emlék maradt, minden mást elnyeltek a *fekete habok*.